

[Veistrup.]

erkendt her paa Rigsdagen, at det var nødvendigt at ændre Avancementsforholdene for disse Tjenestemænd.

Den ærede Ordfører for Venstre (Stegger Nielsen) sagde, at de paagældende havde været daarligt placerede, og han føjede til, at de havde endnu daarligere Avancementsforhold. Jeg tror ikke, det er rigtigt, at de har været daarligt placerede i Tjenestemandsløven. Jeg føler mig overbevist om, at deres Placering har været fuldkommen paa sin Plads. Derimod er Avancementsforholdene i Kraft af det, der er sket i Krigstiden, blevet af en saadan Beskaffenhed, at det er nødvendigt at raade Bod derpaa. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa Aarsagerne, men enhver ved jo, at der den Gang kom en hel Del Mennesker ind i Etaterne, saa at der senere ikke alene ikke var Brug for ny Arbejdskraft, men at man havde overflødig Kraft, saa man i ret stor Udstrækning maatte gaa til Afskedigelser. Derved bristede de Forudsætninger, hvorunder en hel Mængde Mennesker var gaaet ind i disse Etater, fuldstændigt. Og naar Tilgangen til en Etat ophører, bliver ogsaa Mulighederne for Avancement forsvindende. Heri ligger ganske simpelt Begrundelsen for det foreliggende Lovforslag, og den underbygges i høj Grad ved det Bilag, der foreligger fra Generaldirektoratet. Det er fra anden Side nævnt, at der under anden Behandling i Folketinget fra forskellige Sider blev fremført en hel Masse Beregninger og Tal. Jeg skal ikke gentage dem, bl. a. fordi der ikke er noget mere taalmodigt end Tal. Der er næsten ikke den Ting, der ikke kan bevises med Tal. Jeg tror derfor ikke, at Sagen kommer videre ved, at vi paa ny drøfter disse Beregninger og Tal. Spørgsmaalet er efter min Mening det ganske simple, om Assistenternes Avancementsforhold er af den Beskaffenhed, at det er nødvendigt at gaa til Forbedringer. Alt tyder paa, at det er Tilfældet. Da man havde Spørgsmaalet fremme under det socialdemokratiske Ministerium, var Gennemsnitsalderen for Assisterer 45 Aar, medens den nu er oppe paa mellem 48 og 49, altsaa en betydelig Forringelse i Forhold til 1925—26. Det forekommer mig da baade sagligt og logisk rigtigt at gøre noget for Assistererne, saa meget mere som det, hvad der stærkt blev fremhævet i 1925—26, vil være i højeste Grad økonomisk ikke at bringe Avancementsforholdet i Orden for disse.

Det ærede Medlem, der talte for Socialdemokratiet (Dahl), gjorde opmærksom paa,

at der i Folketinget var stillet Forslag om et Slags Trøsttillæg, skal man vel kalde det, til de Tjenestemænd, som tilhører Funktionærklasserne, 15de og 16de Lønningsklasse, og som ikke har nogen Avancementsmulighed, et Tillæg, der skulde ydes efter 25 Aars Tjeneste. Vi har givet vor Tilslutning til et saadant Forslag. Det er rigtigt, at der for en Del af disse Mennesker ikke er nogen som helst Mulighed for Avancement, og naar man har tjent i sin Etat i 25 Aar og udført Arbejdet samvittighedsfuldt, vilde det ikke være saa forfærdelig meget at sige til, om de paagældende fik en Erkendtlighed, skal jeg kalde det en Hædersgave, paa 120 Kr. om Aaret for deres lange og tro Tjeneste. Men fra Regeringens Side har man ikke ment at kunne gaa ind paa dette, og vi vil ikke gøre vor Stilling til Spørgsmaalet om Assistenternes Avancementsforhold afhængig af, om et saadant Forslag gennemføres eller ikke. For saa vidt det fremkommer enten fra Regeringen eller fra anden Side, giver vi det vor Tilslutning, men uanset om det fremkommer eller ej, agter vi at støtte Forslaget om Oprettelse af Overassistentstillinger. Jeg er ganske enig i de Betragtninger, som den højtærede Finansminister fremsatte om, at denne Overassistentstilling ikke alene betød en Lønforbedring, men at den ogsaa betød, at de paagældende fik et mere betroet og, kan jeg tænke, mere kvalificeret Arbejde, end de har haft som Assisterer, det vil sige et Arbejde, som i hvert Fald i nogen Grad ligger mellem Assistentarbejdet og det Arbejde, som udføres af Kontrolørerne. Jeg kunde godt tænke mig, at det i mange Tilfælde vilde være praktisk at have en saadan Mellemløstklasse.

I hvert Fald trænger Assistentklassens Forhold efter min Opfattelse til en Forbedring i Henseende til Avancement, og derfor anbefaler jeg paa Partiets Vegne, at man slutter sig til det Lovforslag, der her foreligger.

Ch. Petersen: Jeg kan ganske tiltræde de Udtalelser, som mit Partis Ordførere baade i det andet høje Ting og her har fremsat med Hensyn til dette Lovforslag. Spørgsmaalet om Oprettelse af Overassistentstillinger gaar jo længere tilbage, end den højtærede Finansminister nævnte. Det gaar tilbage lige til den store Lønningskommission af 1917. Dér var det samme Spørgsmaal fremme, og det blev meget grundigt drøftet. De Organisationer, som repræsenterede Assistentpersonalet, gjorde ogsaa den Gang stærkt gældende,